

ни лопата за да копаж и да прѣнасямъ прѣстъ-тж, нито конецъ, ни иглж, нито платно; при все това скоро ся научихъ да живѣж и безъ тѣхъ.

Нѣманіето на сѣчва праяше да вървятъ работжтѣ ми много мудро и бавно. Цѣла година ми отиде додѣ искарамъ ограджтж си. Всякой отъ коловетѣ бѣше толкозъ тежъкъ и толкозъ далечъ ходяхъ въ горжтж да го отсѣкж, да го издѣламъ и да го донесж, щото много пжтя за единъ колъ трѣбаше ми двадни работа. И отъ най-напрѣдъ за да го забиж употрѣбяхъ едно дебело дърво; но испослѣ употрѣбихъ желѣзенъ лостъ, и тогазъ вече ся трудяхъ колко да е по-малко.

Но колкото голѣма и непріятна да бѣше една работа, имахъ довольно врѣме да работж. Много пжтя смисляхъ състояніето си, и самъ си пакъ ся растушахъ като размышляхъ за други много по-голѣмы злочестини на другж. При това самотіята не ми ся виждаше толкозъ несносна; като обржгнахъ на неж, рѣшихъ ся въ заніманіе съсь всж силж да си промыслж всячко що може да ми докара облекченіе на злостраданіята ми!